

Sygn. II C 622/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Dubinowicz-Motył
Protokolant:	Julita Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A w W.

o zapłatę kwoty 404 890zł

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda M. B. na rzecz Towarzystwa (...) S.A w W. kwotę 7200zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II C 622/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2013 roku M. B. wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. i K. D. o zapłatę kwoty 595 293,58zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 311 853,70zł od dnia 29 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 283 439,88zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powoda i pozwanego K. D. łączyła umowa o zastępstwo prawne w sprawie o sygnaturze II Nc 92/09 tut. Sądu oraz że na skutek nienależytego działania pozwanego K. D. jako pełnomocnika M. B. w w/w sprawie uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 listopada 2009 roku, którym zasądzono od powoda kwotę 394 609,87zł z kosztami procesu. Zawinione przez adwokata K. D. uchybienie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty spowodowało szkodę w majątku powoda, mającą polegać – zdaniem powoda – na tym, iż gdyby sprawa rozpoznawana była merytorycznie na rozprawie, maksymalna wysokość kwoty jaka mogłaby zostać od niego zasądzona wyniosłaby 82 756,17zł, z uwagi na regulację zamieszczoną w art. 23 ust. 2 konwencji genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) – powód domaga się więc zasądzenia na swoją rzecz kwoty 311 853,70zł (różnica między zasądzoną kwotą 394 609,87zł a kwotą 82 756,17zł), kwoty 3600zł (różnica między wysokością kosztów zastępstwa procesowego, jaka zostałaby zasądzona od powoda w razie zasądzania jedynie kwoty 82 756,17zł), kwoty 215 644,70zł (różnica w należności z tytułu odsetek ustawowych naliczanych od zasądzonej kwoty 394 609,87zł a tych jakie byłyby naliczane od kwoty 82 756,17zł) oraz kwoty 64 195,18zł (różnica między

wysokością opłaty egzekucyjnej naliczanej od kwoty 394 609,87zł z tą jaka byłaby naliczona od kwoty 82 756,17zł). M. B. jako podstawę odpowiedzialności pozwanego K. D. wskazał art. 471 kc, zaś pozwanego Towarzystwa (...) S.A. (będącego następcą prawnym ubezpieczyciela (...) S.A.) – przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 grudnia 2003 roku w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej adwokatów. (k.2-16)

Towarzystwo (...) S.A. domagało się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany akcentował, iż nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej adwokata K. D., ponieważ brak jest adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nieskutecznym wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 6 listopada 2009 roku sygn. II Nc 92/09, w której pozwanym był m.in. M. B., a brakiem uzyskania korzystnego dla M. B. rozstrzygnięcia w/w sprawie z uwagi na niewykazanie podstaw do stosowania art. 23 ust. 2 konwencji genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR). Dodatkowo pozwany podnosił, iż umowa ubezpieczenia zawarta przez adwokata K. D. z jego poprzednikiem prawnym ustanawiała sumę gwarancyjną w wysokości 100 000 euro, czyli 404 890zł i kwota ta stanowi górną granicę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela. (k.110 – 120)

Pozwany K. D. domagał się oddalenia powództwa, akcentując m.in. iż część dochodzonych przez powoda kwot (naliczone odsetki i opłata egzekucyjna) nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z zarzucanym mu zaniedbaniem. (k.154-155)

Postanowieniem z dnia 24 września 2013 roku postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec pozwanego K. D., w następstwie skutecznego cofnięcia pozwu przeciwko temu pozwanemu. (k.160)

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 roku postępowanie w sprawie zostało umorzone w części dotyczącej żądania zasądzenia kwoty 190 403,58zł, w następstwie cofnięcia pozwu o zapłatę tej kwoty. (k.176).

Do chwili zamknięcia rozprawy powód M. B. i pozwane Towarzystwo (...) S.A. podtrzymywały swoje stanowiska. (k.226)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. B., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług przewozowych, wykonywał zlecenie przewozu towaru, należącego do firmy (...) sp. z o.o. W nocy z 20/21 października 2006 roku samochód należący do Z. B., wraz z towarem przyjętym do przewozu, został zaparkowany na parkingu przy ul. (...) w W.. Tej samej nocy samochód ten został skradziony; odnaleziono go po kilku godzinach, jednak nie było już w nim przyjętego do przewozu towaru o wartości 394 609,87zł.

(...) S.A., wykonując łączącą go z (...) sp. z o.o. umowę ubezpieczenia ładunków w transporcie międzynarodowym, w marcu 2007 roku wypłacił w/w firmie odszkodowanie za utracony towar w kwocie 394 609,87zł. (...) S.A. wystąpił do Towarzystwa (...) S.A., ubezpieczyciela Z. B. w zakresie odpowiedzialności cywilnej jako przewoźnika, z roszczeniem regresowym o zwrot wypłaconego odszkodowania. Towarzystwo (...) S.A. odmówiło wypłaty odszkodowania, twierdząc iż ubezpieczony Z. B. pozostawił pojazd z ładunkiem bez nadzoru i nie zapewnił dostatecznego zabezpieczenia podczas postoju pojazdu. Towarzystwo (...) S.A. powoływało się na to, iż jego pracownicy ustalili, iż Z. B. jedynie wynajął niedozorowane miejsce postojowe na parkingu przy ul. (...) w W., a obecni na placu pracownicy agencji ochrony dozorowali budynek urzędu celnego i rejestrowali ruch pojazdów realizujących procedury celne, nie mieli zaś w zakresie obowiązków ochrony pojazdów należących do Z. B.

(...) S.A. ustalili, iż na terenie parkingu przy ul. (...) część miejsc postojowych była podnajmowana urzędowi celnemu (parkujące na nich pojazdy klientów urzędu celnego były dozorowane, a ich wjazd i wyjazd podlegały zaewidencjonowaniu), pozostała część miejsc postojowych mogła być wynajęta, a dodatkowo możliwe było odpłatne zlecenie ochrony zaparkowanych pojazdów firmie P. (...). Pracownicy (...)S.A. ustalili, iż Z. B. nie zawarł z firmą P. (...) umowy o dozorowanie należących do niego pojazdów, a jedynie umowę o odpłatne korzystanie z miejsc postojowych.

We wrześniu 2007 roku (...) S.A. w W. wezwał Z. B. do zapłaty kwoty 394 609,87zł. Z. B. nie zareagował na wezwanie do zapłaty.

Z. B. zmarł w dniu 16 grudnia 2007 roku. Spadek po Z. B. nabyli w udziałach po 1/2 części żona E. B. i syn M. B..

W lipcu 2008 roku (...) S.A. wezwał E. B. i M. B. do zapłaty solidarnie kwoty 394 609,87zł, wskazując iż jako spadkobiercy Z. B. ponoszą odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez spadkodawcę polegającą na niezachowaniu należytej staranności w ochronie przesyłki przyjętej do przewozu, co skutkowało jej utratą w dniu 21 października 2006 roku.

Dowody: pismo dot. odmowy wypłaty odszkodowania przez Towarzystwo (...) S.A. kierowane do Z. B. (k.147-150), dokumenty znajdujące się w aktach szkody (...) S.A., dołączonych do akt sprawy II Nc 92/09 tut. Sądu, wezwanie do zapłaty, kserokopia aktu zgonu i kserokopia postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku (k.21-24 dołączonych akt II Nc 92/09 tut. Sądu)

Postępowanie przygotowawcze prowadzone w sprawie kradzieży w/w samochodu z towarem zostało umorzone z uwagi na niewykrycie sprawcy. W jego toku funkcjonariusze policji przyjmowali, iż auto było zaparkowane na parkingu strzeżonym.

Dowody: kserokopie dokumentów z postępowania przygotowawczego (k.63-73)

Parking przy ul. (...) w W. znajdował się przy budynku urzędu celnego, był ogrodzony, oświetlony, przy wjeździe znajdowała się budka strażnicza i szlaban, dodatkowo na noc brama wjazdowa na parking była zamykana. Część miejsc na parkingu była wykorzystywana przez klientów urzędu celnego – ruch samochodów poddawanych odprawie celnej był ewidencjonowany, pojazdy te miały specjalne przepustki. Część miejsc na parkingu była udostępniana dla osób nie będących klientami urzędu celnego - istniała możliwość odpłatnego wynajęcia miejsc parkingowych oraz możliwość wykupienia dodatkowej usługi dozoru zaparkowanych pojazdów. Z. B. zawarł z firmą będącą zarządcą parkingu umowę wynajęcia kilku miejsc parkingowych dla samochodów, które wykorzystywał w prowadzonej działalności gospodarczej. Dla identyfikacji samochodów, które mogły być pozostawiane na parkingu, wydawane były identyfikatory – tzw. stałe przepustki, które musiały znajdować się w widocznym miejscu pojazdu (za przednią szybą), zawierające numer rejestracyjny pojazdu. Pracownicy ochrony nie legitymowali osób wjeżdżających i wyjeżdżających z parkingu samochodami mającymi tzw. stałą przepustkę.

Skradzony samochód należący do Z. B. był wyposażony w antykradzieżowy system (...).

Dowody: zaświadczenie z Centrum (...) sp. z o.o. (k.55 dołączonych akt II Nc 92/09 tut. Sądu), zeznania świadka E. M. (k.205-206), zeznania świadka M. G. (k.206), zeznania świadka R. H. (k.207-208), zeznania świadka W. Z. (k.208-210), zeznania świadka A. P. (k.222-224), zeznania pozwanego M. B. (k.225-226)

W dniu 2 września 2009 roku (...) S.A. wystąpił przeciwko E. B. i M. B. z pozwem o zapłatę w/w wypłaconego właścicielowi odszkodowania za utracony towar. W dniu 6 listopada 2009 roku tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. II Nc 92/09, nakazując E. B. i M. B. zapłacenie solidarnie (...) S.A. w W. kwoty 394 609,87zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 października 2007 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 12 149,75zł tytułem zwrotu kosztów procesu. E. B. i M. B., zastępowani przez adwokata K. D., wystąpili z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od w.w nakazu zapłaty, wskazując iż odpisy nakazu nie zostały im doręczone prawidłowo w trybie tzw. podwójnej awizacji, gdyż nie zamieszkiwali pod adresem podanym w pozwie. Postanowieniem tut. Sądu z dnia 18 listopada 2010 roku odrzucony został wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu i sprzeciw od nakazu zapłaty. Przyczyną odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu było ustalenie, iż został on złożony z przekroczeniem terminu z art. 169§1 kpc, gdyż pełnomocnik pozwanych skierował przesyłkę do Sądu Okręgowego w Warszawie, nie zaś do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie i wpłynęła ona do właściwego sądu już po upływie terminu zawitego. Zażalenie E. B. i M. B. na to postanowienie zostało

oddalone, tak jak i późniejszy wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu.

Od sierpnia 2010 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie M. P. prowadzi z wniosku (...) S.A. w W. przeciwko M. B. i E. B. postępowanie egzekucyjne, celem wyegzekwowania świadczeń zasądzonych prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu sygn. II Nc 92/09. Przedmiotem egzekucji jest m.in. należność główna w kwocie 394 609,87zł, odsetki za opóźnienie naliczone do chwili wszczęcia egzekucji w kwocie 138 367,52zł, zasądzone koszty procesu w kwocie 12 149,75zł, opłata egzekucyjna w kwocie 81 501,30zł.

Dowody: pozew, nakaz zapłaty, pełnomocnictwo, postanowienie z 18.11.2010r., postanowienie z 29.03.2011r. i postanowienie z 23.05.2011r. (k.3-9, 31, 42, 70, 114 i 127 dołączonych akt II Nc 92/09 tut. Sądu), zajęcie wierzytelności i zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (dołączone akta szkody (...) S.A.)

Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej adwokata K. D. było (...) S.A., którego następcą prawnym jest Towarzystwo (...) S.A. Przewidziana w umowie suma gwarancyjna wynosi 404 890zł w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki objęte są umową ubezpieczenia.

W lutym 2012 roku M. B. wystąpił do ubezpieczyciela adwokata K. D. z żądaniem wypłaty odszkodowania w kwocie 311 853,70zł. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na niewykazanie iż w przypadku terminowego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. II Nc 92/09 sprawa zakończyłaby się korzystnym dla M. B. rozstrzygnięciem.

okoliczność niesporna, nadto: certyfikat (k.39), umowa generalna (k.140-146), odpis z KRS pozwanej spółki (k.54-60), korespondencja przedprocesowa stron (dołączone akta szkody (...) S.A.)

W grudniu 2010 roku M. B. i E. B. wystąpili przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. z pozwem o zapłatę kwoty 394 609,87zł, domagając się realizacji umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, zawartej przez Z. B.. Powództwo to zostało prawomocnie oddalone z uwagi na uwzględnienie zarzutu przedawnienia, bez prowadzenia postępowania dowodowego dotyczącego zasadności odmowy wypłaty odszkodowania przez pozwanego ubezpieczyciela.

Dowód: odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 lipca 2012 roku sygn. VI ACa 332/12 (dołączone akta szkody (...) S.A.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Jego podstawą prawną był art. 822§1 kc w zw. z art. 471 kc, jako że powód powoływał się na odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę wyrządzoną przez adwokata K. D. w następstwie nienależytego wykonania umowy o świadczenie pomocy prawnej i reprezentowanie powoda w sprawie II Nc 92/09 tut. Sądu. Okolicznością niesporną było, iż poprzednik pozwanego zakładu ubezpieczeń ubezpieczał odpowiedzialność cywilną adwokata K. D. za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności adwokata. Podobnie, niezaprzeczone zostały twierdzenia powoda, iż adwokat K. D. nienależycie wykonał obowiązki wynikające z umowy o świadczenie pomocy prawnej i reprezentowanie powoda M. B. w sprawie o sygnaturze II Nc 92/09 tut. Sądu, doprowadzając – poprzez niewłaściwe zaadresowanie korespondencji kierowanej do sądu - do uchybienia terminu ustawowego z art. 169§1 kpc na złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w w/w sprawie, co skutkowało prawomocnym odrzuceniem wniosku o przywrócenie terminu i odrzuceniem sprzeciwu M. B. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w sprawie II Nc 92/09. Co prawda w uzasadnieniu pozwu powód wymieniał jako wadliwe działanie adwokata K. D. skierowanie sprzeciwu od nakazu zapłaty do niewłaściwego sądu, jednak przedkładane przez powoda załączniki do pozwu wskazują, iż w istocie kwestionowaną czynnością było złożenie

wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty (k.31-34). Art. 822§1 kc stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Istotą zagadnienia poddanego pod osąd Sądu w niniejszej sprawie było to, czy następstwem nienależytego wykonania umowy o świadczenie pomocy prawnej przez ubezpieczonego adwokata K. D. było poniesienie przez powoda szkody majątkowej, której sposób kalkulacji i składniki zostały precyzyjnie opisane w pozwie, a więc czy - z uwagi na zawartą umowę ubezpieczenia - powód M. B. jest uprawniony do domagania się odszkodowania za w/w szkodę od pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 822§4 kc). Stosownie do art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest jednak, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła - art. 361§1 kc. Na powódzie, z mocy art. 6 kc, spoczywał więc ciężar wykazania, iż następstwem błędów popełnionych przez adwokata K. D. w sprawie II Nc 92/09 było uprawomocnienie się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (ściśle rzecz biorąc - zniwelowanie skutków wcześniejszego uprawomocnienia się nakazu poprzez przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty) i uniemożliwienie uzyskania korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia podczas rozpoznawania sprawy na rozprawie po utracie mocy przez wspomniany nakaz. Inaczej - iż gdyby zarzucane adwokatowi K. D. uchybienia nie zostały popełnione, z wysokim prawdopodobieństwem należałoby przyjmować, iż sprawa o sygnaturze II Nc 92/09 zakończyłaby się rozstrzygnięciem korzystnym dla M. B., polegającym na zasądzeniu od M. B. na rzecz (...) S.A. kwoty 82 756,17zł zamiast kwoty 394 609,87zł i w konsekwencji mniejszych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, niższych kosztów postępowania i pobraniu przez komornika niższej opłaty egzekucyjnej. Zdaniem Sądu, powód w niniejszej sprawie nie wykazał owych okoliczności.

Przede wszystkim zauważyć trzeba, iż powód zdawał się nie dostrzegać tego, iż z przyczyn leżących po stronie adwokata K. D. w sprawie o sygnaturze II Nc 92/09 tut. Sądu został złożony z przekroczeniem ustawowego terminu nie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, lecz wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, któremu - z uwagi na art. 169§3 kpc - towarzyszył sprzeciw od nakazu zapłaty. Zadaniem powoda było więc udowodnienie, iż gdyby omawiany wniosek był złożony w terminie ustawowym, to z wysokim prawdopodobieństwem zostałby uwzględniony i M. B. sąd przywróciłby termin do wniesienia sprzeciwu. Dopiero bowiem uzyskanie tej treści pozytywnej decyzji procesowej doprowadziłoby do merytorycznego rozpoznawania na rozprawie sprawy o sygnaturze II Nc 92/09. W niniejszej sprawie powód nie zgłosił żadnych twierdzeń ani wniosków dowodowych dla wykazania wysokiego prawdopodobieństwa uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w postępowaniu incydentalnym o przywrócenie terminu, a konsekwencją zaniechania udowodnienia owych okoliczności jest przyjęcie braku istnienia adekwatnego związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem przez adwokata K. D. obowiązków pełnomocnika M. B. w sprawie II Nc 92/09 a opisywaną przez powoda szkodą. Samo bowiem terminowe złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie skutkowałoby utratą mocy przez nakaz zapłaty, a jedynie doprowadziłoby do konieczności merytorycznego rozpoznawania przez sąd wniosku o przywrócenie terminu (art. 168 kpc), zaś w sytuacji gdy wniosek zostałby oddalony, nakaz wydany w sprawie II Nc 92/09 nadal pozostawałby prawomocny.

Po drugie, powód nie wykazał, iż w razie merytorycznego rozpoznawania sprawy z powództwa (...) S.A. przeciwko niemu o naprawienie szkody wywołanej utratą w dniu 21 października 2006 roku ładunku przyjętego do przewozu, z dużym prawdopodobieństwem zapadłoby rozstrzygnięcie korzystniejsze niż ujęte w treści w/w nakazu zapłaty, polegające na zasądzeniu jedynie kwoty 82 756,17zł z uwagi na ograniczenia wysokości odszkodowania przewidziane w art. 23 konwencji CMR. Konwencja z 19 maja 1956 roku o umowie międzynarodowego przewozu drogowego w art. 17 ust. 1 przewiduje, iż przewoźnik (tu: Z. B. i jego spadkobiercy) odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem; w art. 23 ust.3 postanowiono, iż odszkodowanie które jest zobowiązany zapłacić przewoźnik za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru nie może przekraczać 8,33 jednostki rozrachunkowej za 1 kilogram brakującej wagi brutto. Powołując się na powyższe ograniczenie powód wyliczał, w sposób niekwestionowany przez pozwanego, maksymalną wysokość

odszkodowania za utracony 21 października 2006 roku towar na kwotę 82 756,17zł. Istotne jest jednak, iż – z mocy art. 29 konwencji – przewoźnik nie ma prawa korzystać z jej postanowień, które wyłączają lub ograniczają jego odpowiedzialność, jeżeli szkoda powstała wskutek złego zamiaru przewoźnika lub jego niedbalstwa, które według prawa obowiązującego w miejscu prowadzenia sprawy sądowej uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem. Analogiczne postanowienia zamieszczone są w art. 788§1 kc, stanowiącym, iż ograniczenia wysokości odszkodowania za utratę przesyłki nie znajdują zastosowania, jeśli szkoda wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika. Tożsama regulacja znajduje się w art. 86 ustawy prawo przewozowe. Wobec treści przytoczonych uregulowań i stanowiska zajętego przez pozwanego ubezpieczyciela na etapie postępowania przedprocesowego, powód zobowiązany był do wykazania, iż w omawianym postępowaniu cywilnym zapadłoby orzeczenie korzystne dla niego, czyli iż sąd nie stosowałby wyłączeń ograniczenia wysokości odszkodowania. Ujmując problem skrótowo, powód powinien był wykazać, iż utrata przesyłki przyjętej do przewozu przez jego ojca nie nastąpiła w warunkach rażącego niedbalstwa przewoźnika, to jest iż w nocy z 20 na 21 października 2006 roku samochód z towarem przyjętym do przewozu był należycie zabezpieczony i dokonano wszelkich aktów staranności by zminimalizować ryzyko jego kradzieży. Sąd podziela pogląd strony pozwanej, iż takim zabezpieczeniem przewożonego towaru byłoby zaparkowanie pojazdu z towarem na parkingu strzeżonym, a więc zapewnienie chronienia zaparkowanego samochodu przed kradzieżą lub uszkodzeniem przez podmiot prowadzący parking. Zeznania zawnioskowanych przez powoda świadków nie pozwalają na dokonanie ustalenia czy Z. B. i zarządcę parkingu przy ul. (...) w W. łączyła umowa przechowania samochodu (-ów) czy też umowa najmu miejsca postojowego, pozwalają jedynie na przyjęcie, iż na pewno Z. B. miał przez dłuższy okres czasu zagwarantowaną możliwość garażowania należących do niego samochodów na tym parkingu. Żaden z przesłuchanych świadków ani sam powód nie mieli wiedzy jakiej dokładnie treści umowę zawarł Z. B. z zarządcą parkingu i jakie obowiązki zarządcy parkingu były w niej przewidziane. Treści owej umowy nie sposób wywieść z samych relacji o sposobie jej wykonywania, skoro część miejsc postojowych była odpłatnie wynajmowana i przechowywane na nich pojazdy były dozorowane (o czym zeznawał świadek A. P.), część miejsc postojowych była jedynie odpłatnie wynajmowana (o czym zeznawał świadek R. H.), a część była wykorzystywana przez samochody poddawane procedurze odprawy celnej. Zdaniem Sądu, istotne jest, iż ani Z. B. w postępowaniu o likwidację szkody prowadzonym przez Towarzystwo (...) S.A. czy w reakcji na kierowane wobec niego przez (...) S.A. roszczenia regresowe, ani M. B. w swoich relacjach z ubezpieczycielami i w prowadzonych postępowaniach sądowych nie przedłożyli umowy łączącej Z. B. z zarządcą parkingu przy ul. (...) w W.. Zważywszy, iż umowa ta wiązała się z prowadzoną przez Z. B. działalnością gospodarczą w zakresie usług przewozowych, a koszty garażowania czy też garażowania i dozoru pojazdów wykorzystywanych w owej działalności mogły być ujmowane i rozliczane jako koszty prowadzonej działalności, odnalezienie i przedłożenie owej umowy musiało być stosunkowo proste. Zaniechanie jej złożenia prowadzi do wniosku, iż treść umowy nie stanowiłaby poparcia aktualnie zgłaszanych twierdzeń o zaparkowaniu skradzionego pojazdu na strzeżonym parkingu, tj. że zarządca parkingu był zobowiązany do chronienia zaparkowanego samochodu. Nie zostały także złożone potwierdzenia uiszczenia opłat na rzecz zarządcy parkingu, w których treści z samego tytułu płatności można by pośrednio wnioskować o rodzaju zawartej przez Z. B. z zarządcą parkingu umowy. Znaczące jest, iż w sprzeciwie od nakazu zapłaty w sprawie II Nc 92/09 także nie powoływano się na istnienie umowy o przechowywanie pojazdu na parkingu strzeżonym, a jedynie twierdzono iż samochód przeszedł odprawę celną w urzędzie celnym przy ul. (...) i stał zaparkowany na parkingu urzędu celnego (podczas gdy świadkowie zeznali, iż samochód był odprawiany w urzędzie celnym przy ul. (...)) oraz iż był wyposażony w system (...). Sąd uważa, iż samo zaparkowanie pojazdu z wartościowym towarem przyjętym do przewozu na specjalnie wydzielonym, oświetlonym i ogrodzonym parkingu, bez zagwarantowania sobie powinności pilnowania zaparkowanego pojazdu przez zarządcę parkingu (polegającego w szczególności na ograniczeniu kręgu osób uprawnionych do odbioru pojazdu z parkingu i ich legitymowaniu) nie stanowi wypełnienia obowiązku dbałości o towar przyjęty do przewozu i jest działaniem rażąco niedbałym.

Po trzecie, nie istnieje adekwatny związek przyczynowy między nienależytym wykonaniem umowy przez adwokata K. D. a wysokością należnego od powoda na rzecz (...) S.A. świadczenia z tytułu odsetek za opóźnienie w płatności zasądzonej kwoty czy wysokością naliczonej i pobranej opłaty egzekucyjnej. Decyzja o zaniechaniu reakcji na kierowane na etapie postępowania przedsądowego wezwania do zapłaty oraz nierealizowaniu tytułu wykonawczego

została bowiem podjęta przez powoda, a wcześniej jego ojca i jedynie jej konsekwencją jest powstanie powinności uiszczenia w/w należności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż strona pozwana jako ubezpieczyciel adwokata K. D. nie ponosi odpowiedzialności za wskazywane przez powoda następstwa nienależytego wykonania przez adwokata umowy o świadczenie pomocy prawnej w sprawie II Nc 92/09, z uwagi na niewykazanie by pozostawały one w adekwatnym związku przyczynowym z nienależytym wykonaniem umowy i – na podstawie przywołanych w części wstępnej uzasadnienia przepisów – powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej sprawę, na rzecz pozwanej spółki poniesione przez nią koszty postępowania. Na koszty te składało się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 7200zł, określone zgodnie z §2 ust. 1 i 2 oraz §6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Podstawą rozstrzygnięcia zamieszczonego w punkcie III sentencji wyroku jest art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jako że wynik procesu uniemożliwił nakazanie pobrania od stron postępowania nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.